

Sygn. akt II CSK 297/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku W. S.
przy uczestnictwie H. H. i S. H.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt VII Ca 980/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestników postępowania na rzecz wnioskodawcy
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik uczestników H. H. i S. H. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 10 lutego 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik uczestników wskazał, że podział fizyczny rzeczy jest podstawowym sposobem zniesienia współwłasności, a Sąd Okręgowy „w sposób lakoniczny i niezgodny z powyższą zasadą nie uwzględnił wniosku uczestników postępowania o podział gospodarstwa rolnego. Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Szczegółowa analiza akt sprawy i wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana. Pełnomocnik uczestników konstruując uzasadnienie wniosku nie powołał się na naruszenie konkretnych przepisów prawa, wskazując że odnosi się do przepisów wskazanych w „petitum skargi kasacyjnej”. Sformułowane w ten sposób uzasadnienie wniosku jest w istocie skrótem uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej a nie odrębnym wywodem prawnym - wymaganym we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - wykazującym publicznoprawne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wywód pełnomocnika uczestników nie zawiera również argumentów, które mogłyby świadczyć, że Sąd drugiej instancji, odstępując od zasady podziału fizycznego rzeczy dopuścił się oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Rozstrzygnięcie w tym zakresie było uzasadnione dążeniem do zachowania gospodarstwa rolnego, wraz z działkami i sprzętem rolniczym, jako całości gospodarczej. Zaskarżone orzeczenie nie jest więc sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek wnioskodawcy zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 8 pkt 6 w zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).